

[Indenrigsministeren.]

Jeg nærer selvfølgelig ikke mindste Tvivl om, at det ærede Medlem Hr. Krag har handlet fuldkommen efter sin Overbevisning i denne Sag, men jeg gør dog opmærksom paa, at naar det ærede Medlem antyder, at noget uvedkommende Hensyn kunde have dikteret mig mine Handlinger, vilde jeg have samme Berettigelse til at sige noget lignende til det ærede Medlem.

Men endnu en Bemærkning har jeg at gøre til det ærede Medlem. Naar det ærede Medlem siger, at jeg paa enestaaende Maade har brudt Kontinuiteten i Indenrigsministeriets Handlinger, maa jeg protestere. Jeg kan sige til det ærede Medlem, at en af de Ting, som jeg altid anser for at være overordentlig ønskelig, det er at bevare Kontinuiteten. En vis Kontinuitet, ogsaa mellem skiftende Ministre, fra det ene Parti er ved Magten, og til det andet Parti er ved Magten, maa bevares.

Men naar det ærede Medlem gaar saa vidt, at han synes at ville stille den Fordring til mig, at der skulde være en Kontinuitet ligefrem bestaaende i, at jeg fremtidig i alle Sager skulde skønne paa samme Maade, som det ærede Medlem gjorde, mens han var Minister, maa jeg sige, at med den Klausul vilde jeg ikke have overtaget Indenrigsministeriet, det vilde vist blive for tungt at bære. Det er netop Sagen, jeg har et andet Skøn overfor hele Spørgsmaalet om Berettigelsen af Indlemmelsen af St. Hans Sogn i Odense, end det ærede Medlem havde, og saa skulde jeg altsaa i Kraft af, at det ærede Medlem havde skønnet, medens han var Minister, være udelukket fra at gøre mit Skøn gældende i det Øjeblik, jeg er det! Nej, paa det Grundlag tror jeg ikke, Forhandlingerne kan føres.

Jeg maa endvidere sige til det ærede Medlem, at naar han sagde, at der ikke var noget enestaaende i, at man fra konservativ Side krævede en anden Lov ændret ved denne Lov, saa skal jeg indrømme, at der selvfølgelig ikke i al Almindelighed er noget exceptionelt i, at man ændrer en Lov ved en anden Lov, det hænder, men jeg tror dog nok, jeg tør betegne det som enestaaende, naar der ved Revisionen af Købstadloven rejses et Spørgsmaal, der ikke har været rejst af nogen indenfor det Udvalg, der har været nedsat af Indenrigsministeriet, og hvori Repræsentanter for Købstadforeningen har siddet, et Spørgsmaal, som ikke har

været rejst eller tænkt rejst af tidligere Indenrigsministre, og som ingen har udtalt Ønske om skulde rejses.

At man nu, skønt netop Ændringer i Indlemmelsesloven skete for to Aar siden, medens det ærede Medlem Hr. Carlsen-Skiødts Parti og det ærede Medlem Hr. Krag's Parti havde Flertallet her i Tinget, kommer og siger: Betingelsen for, at vi kan være med til at fremme denne Købstadlov — som er udarbejdet paa Grundlag af Indstillinger fra alle Partier i Købstadforeningen —, er, at der inddrages Spørgsmaalet om en Ændring af Indlemmelseslovgivningen — som jo i Øjeblikket findes i en anden Lov —, det kalder jeg enestaaende.

Jeg vil alligevel vægre mig ved at tro, at det konservative Folkepartis Stilling overfor en Revision af Købstadloven skulde kunne udtrykkes saadan, at man ikke vil være med til at foretage denne Revision, medmindre et lokalt Spørgsmaal, der har sit Sæde ovre i Odense, bliver løst paa en anden Maade end den Maade, paa hvilken det kan løses efter den gældende Lov, som det ærede Medlem har været med til at give.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Krag har Ordet for en kort Bemærkning.

Krag: Jeg har ved tidligere Lejlighed udtalt mig om, hvad der kunde foranledige en Minister til at nedsætte en Undersøgelseskommission i et Indlemmelsessspørgsmaal, nemlig dette ganske simple, at han fandt, at Kravet om Indlemmelse fra den ene eller den anden Part var saaledes underbygget, at der var Anledning til at foretage Undersøgelsen; men deri kan aldrig ligge og bør aldrig ligge en Forhaandsafgørelse fra Ministeren om, at dette skal resultere i, at Indlemmelseskravet finder Tilslutning fra Kommissionen.

Jeg har aldrig sagt, at den højtærede Minister har insinueret noget overfor mig. Det har han aldeles ikke gjort, nej, han har rettet en meget stærk Beskyldning overfor mig i de Udtalelser, han i Fjor fremsatte. At han nu har forladt den Opfattelse, hvorpaa denne Beskyldning hviler, kan jeg naturligvis kun være tilfreds med.

Jeg maa sige til den højtærede Minister, at han har aldeles ikke Pligt til ved Afgørelsen af Sager, som kommer til at foreligge for ham, at skønne saaledes, som hans Forgænger har gjort; men han har ikke Adgang til, naar han vil holde Kontinuiteten indenfor en Administration, at